

Potom odešel Ježíš na druhý břeh Tiberiadského jezera v Galileji. Šel za ním velký zástup, poněvadž viděli znamení, která činil na nemocných. Ježíš vystoupil na horu a tam se posadil se svými učedníky. Byly blízko židovské svátky velikonoční. Když se Ježíš rozhlédl a viděl, že k němu přichází četný zástup, řekl Filipovi: „Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?“ To však řekl, aby ho zkoušel; sám totiž věděl, co chce učinit. Filip mu odpověděl: „Ani za dvě stě denárů chleba nepostačí, aby se na každého aspoň něco dostalo.“ Řekne mu jeden z jeho učedníků, Ondřej, bratr Šimona Petra: „Je tu jeden chlapec, který má pět ječných chlebů a dvě ryby; ale co je to pro tolik lidí!“ Ježíš řekl: „Ať se všichni posadí!“ Na tom místě bylo mnoho trávy. Posadili se tedy, mužů bylo asi pět tisíc. Pak vzal Ježíš chleby, vzdal díky a rozdíl sedícím; stejně i ryby, kolik kdo chtěl. Když se nasýtli, řekl svým učedníkům: „Seberte zbylé nalámané chleby, aby nic nepřišlo nazmar!“ Sebrali je tedy a naplnili dvanáct košů nalámanými díly, které z těch pěti ječných chlebů po jídle zbyly. Když lidé viděli znamení, které Ježíš učinil, říkali: „Opravdu je to ten Prorok, který má přijít na svět!“ Když Ježíš poznal, že chtějí přijít a zmocnit se ho, aby ho provolali králem, odešel opět na horu, zcela sám.

Vcelku pravidelně v kostele slycháváme stať o nasycení zástupů, což je dáno i tím, že je v každém evangeliu. Asi to potřebujeme slyšet a rozjímat o tom všem. Zázrak tkví v tom, že jídla vůči počtu hladových osob je nepřiměřeně málo. Ale něco se stane a ono to nejen vystačí, ale ještě zbude.

Jde o vděčné téma, protože jíst musíme všichni. A všichni nakupujeme. Všichni slavíme. Občas máme hlad. A občas slyšíme o těch, kteří mají hlad snad pořád. Ale to není náš případ. My máme. Máme olympiádu. Máme krmáš. Máme oslavy, narozeniny, svátky, dokonce církevní svátky – a slavíme je jídlem. Nebo to tak aspoň vypadá. Jídlo si nakoupíme. A kdyby náhodou došlo, tak by to byl jen malý průšvih, protože koupíme další. Jistě, i dnes je nejistota. Kolik starostí dokážou udělat svátky, kdy jsou zavřené obchody. Toho vymyšlení, jen abychom měli vše potřebné! Po svátcích koukneme do lednice a vidíme, že obavy byly přehnané, protože je stále plná. Ale to není zázrak. To jsme jen snědli méně, než jsme si mysleli, že sníme.

Otevřeli jsme Janovo evangelium a přečetli příběh o nasycení velikého zástupu lidí, kteří šli za Ježíšem, protože byli svědky toho, jak uzdravil nemocné. Ježíš tento veliký zástup nasytí tak, že láme 5 chlebů a 2 ryby a dává jim, všichni si berou, kolik kdo chce, a všichni se nají do sytosti.

Co člověka sytí? Žijeme v tak krásné době. Plné regály v obchodech. Plno nabídek. Možnost cestovat, vybrat si polopenzi nebo all inclusive. Děti mají všechno, nač si pomyslí. Mohlo by být ještě lépe, vždyť na západě mají vyšší platy a levnější nutellu, které je v nádobě více. Ale mohlo by být taky mnohem hůře, to kdyby přišla válka, nebo kolaps světové ekonomiky.

Jsme nasycení, ale jsme taky šťastní? Jsme pokoušeni vzít si víc, než opravdu potřebujeme. Asi s tím neumíme dobře zacházet, protože jsme vystrašení, nespokojení, pořád nám něco schází. Nebo někdo? Nebo Někdo?

Pokud Bible o něčem hovoří, pak je to střídmost a vděčnost. Toto je třeba mít na paměti a vštěpovat to ostatním. V Bibli jde o chleba. Ale tím není myšlen pouze pokrm. Je tím myšlen život. Chléb je obraz jídla, ale taky obraz života. Mít na chleba rovná se moci žít. Neumřít hladem. Cílem lidské práce bylo po věky jídlo - najíst se a žít.

Řešení máme, již jsem o něm hovořil, je vždy po ruce: „nakoupíme“. Zajímavé je, že toto řešení nabízí i Ježíš. *Když se Ježíš rozhlédl a viděl, že k němu přichází četný zástup, řekl Filipovi:*

"Kde nakoupíme chleba, aby se všichni najedli?" To však řekl, aby ho zkoušel; ... Filip mu odpověděl: "Ani za dvě stě denárů chleba nepostačí, aby se na každého aspoň něco dostalo."

V našem světě je takřka vše otázkou koupě a prodeje, tedy ceny a peněz. Jenže to nejpodstatnější, bez čeho ani ti nejbohatější lidé nemohou žít, nakoupit nelze. Není to otázka peněz. Život, zdraví, společenství, důvěru, naději, víru, lásku. Ani za 200 denárů. Ani za milionovou dotaci z Evropské Unie.

Zde se setkáváme jako křesťané, vyznavači Krista. Ten je Pánem a Spasitelem. To neznamena, že tím unikneme vlivům společnosti. Ale přece jen by náš život měl vypadat jinak. Známe třeba postní období, kdy se máme cíleně vyvarovat věcí, které nás v životě omezují, vládnou nám a my víme, že i škodí.

Není to o tom jen provolat Ježíše za krále. Oni jej chtěli provolat za krále, jelikož je nasýtil, a to bezplatně. S trochou nadsázky můžeme říci: A zde se ukazuje prokletí úspěchu. K člověku přijdou různá individua. Stává se z toho masová záležitost. Kdo by se nechtěl mít dobře, najíst se a nemuset platit. Ale Hospodin tady na zem evidentně nepřišel zaručit všem pobyt all inclusive na celý život.

Nedělejme z Krista figurku, kterou budeme provolávat za Pána, jen když nám splní tohle nebo tohle. To není víra evangelií. To je pouze svět pozemský ve stylu pravidla něco za něco. Kristus nemůže připustit, abychom viděli jenom „chleba“.

Jestli má někdo vidět za chléb, pak je to křesťan. Nevidí jen připravený oběd, ale také osoby, které si s ním daly práci. A vidí ještě dál. Při modlitbě před jídlem děkujeme Bohu za to, že nám dal chléb náš vezdejší, že nám dal společenství blízkých lidí a že nám dal nejvzácnější dar, Krista. Poznáme, že štědrost Boží se nezakládá v tom, že si můžeme sedm dnů v týdnu obědovat v luxusní restauraci, ale že si uvědomujeme, jak vzácné dary můžeme každodenně přijímat z Boží ruky: vzduch, vodu, světlo, přírodu, lidi. To by v nás mělo vyvolat neustálý vděk a pokoru před Bohem, který miluje a projevuje milost člověku. V tomto stavu duše se na svět díváme jinak. Ze svého bohatství se dělíme, nejen s příbuznými, ale jsme solidární a nápomocní i těm vzdálenějším.

V evangeliu jsme také slyšeli větičku, že byly blízko židovské velikonoce. Tak si představte, že Ježíš nasýtí pět tisíc lidí a zanedlouho se ho žádný nezastane. To by nám mělo otevřít oči. Ten kontrast.

Bůh je mocný. Dělá zázraky. Ne na vyžádání a na počkání, ale kdy chce a jak chce. Bůh je mocný. Ale je taky milostivý. Miluje stvoření, miluje člověka. I člověk má moc. Poznejme svou moc. A učme se milosrdenství. Jak říká apoštol Pavel: Poznejte Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dejte se prostoupit vší plností Boží.